

„Danferen“,
Høveligtligg Rygheds- og Oplysningsskrift for det danske Folk i Amerika,
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

„Danferen“ udgaaet hver Tirsdag og Fredag
Pris pr. Aargang,
De forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00
Bladet udsendes i Postboks.

Bestilling, Betaling, Adressforandring og
andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen.
Alle Bidrag til „Danferen“'s Indhold:
Afhjælpninger, „Jættebondancer og Artikler
af enhver Art, bedes adresseret:
A. M. Andersen, Blair, Neb.

Entered at Blair Postoffice as second
class matter.
Advertising Rates made known upon
application.

En indisk Professor, en fornem
Braman, udtalte isølge „Ar. Dgbl.“
for nylig ved et Studentermøde der
næsten udelukkende bestod af Hin-
duer, Muhammedanere og Persere bl.
a. følgende:

„Jeg har omhyggelig læst Bibe-
len, ikke en Gang, men flere Gan-
ge. Jeg anser Bjergprædikenen for
et af de betydeligste Stykker af den
moraliske og religiøse Litteratur i
Verden. Jeg mener at paasaa, at
Indiens Studenter kender Bibelen
bedre end nogen af Hinduismens
hellige Vøger.“

Formand Dahl for den forenede
norske Kirke anbefalede stærkt i sin
Indberetning til sit Samfunds
Aarsmøde, at et Forseminar op-
rettes, hvor Mænd med mindre
Fordannelse kan faa praktisk Ud-
dannelselse til Præstevæsenet, da-
travet paa Mænd til at betjene
Menigheder er saa stort, at Samfun-
dets teologiske Seminar ikke kan
tilfredsstille det. Efter at Komite-
lingen var behandlet i en Komite,
og denne rapporterede, besluttede
Mødet, at ingen flere Skoler skal
oprettes, med mindre Skoledirekto-
ren har fundet, at en saadan An-
stalt kan bære sig.

I Anledning af, at Præsident
Taft ved 50 Aars Jubilæet for
Slaget ved Bull Run talte om
Fred og Fredstraktaterne mellem
United States og England og Frank-
rig, og der samtidig meldes, at Ja-
pan bygger „Dreadnaughts“, Situ-
ationen i Marokko bliver mere og
mere spændt, og Englands og Jap-
lands Flaader gør Krigsforberede-
lser, bemærker „The Luth.“: „Ta-
ft om Fred og Hænge om Krig er
lige meget Tidens tegn og Oplys-
ning af Skriften. Vi ventes ikke
at se Ende paa Krig eller fuld-
kommen Fred, førend „Joroens
Kongeriger bliver vor Guds Kon-
gerige.“

Overlæge Dedichen jagde isig.
„Tidens tegn“ ved et Møde i Hol-
steds Lærers og Lærerefor-
ening forleden bl. a.: „Nogle Men-
nesker er saadan staaet, at de ikke
kan tro paa Kristendommen, og der
vil visse ogsaa en Gang i Frem-
tiden komme en Slægt, som vil
leve efter andre og højere. Erken-
delsesformer, end dem, Kristus
skabte.“

Hertil knytter „Ar. Ugeblad“
følgende Bemærkning:
Vi Kristne tror ogsaa, at „den
fristelige Livsanskuelse“ er „Udvil-
lingens Lov underlagt“. Men vi
tror ikke, at det er noget Menneske
givet at „leve efter — højere Er-
kendelsesformer, end dem, Kristus
skabte“; thi, i ham bor al Guddom-
mens fulde legemlig. Højere vil
næppe Overlæge Dedichen drive det
med sin „Livsanskuelse“. At ikke
fornuftige Mennesker begriber, at
de gør sig latterlige, naar de op-
højer sig over Kristus, det fortaas
vi ikke.“

Den gudfrygtige Sjæl føler sig
ofte behøvet over, at Bibelens Ge-
nober til Tider kommer lige saa
daarlige af Sted og handler lige
saa uretfærdigt, som om de tilhør-
te vor byndefulde Tid.

Min Broder, Bibelen er givet
os som en Beretning om, hvorledes
Gud handler med menneskelige
Væsen og ikke med Engle. Derfor
dette ikke var sandt, saa vilde det
være af liden Betydning for os at
lære den. Guds Ord viser os kun
et fuldkomment Menneske, og den-
ne ene var ikke engang et forstift
Væsen, hvis Fædder næppe berørte
Jorden, men „Menneskens Søn“,
der blev frelst i alle Maader lige-
som vi. Er.

Kirken og Kirkeindvielse
i Kucume, Japan.

Om vi har en Kirke? Ja, mer end
det, baade Kirke og Præstebelig.
Fra Begyndelsen var Tanken blot
at reparere det gamle Hus og
gøre det brugbart, forelsig til
Kirke og siden, naar vi kunde bygge
en Kirke, at lade det gamle Tjeneste-
som Præstebelig. Men Huset, der
liges at være ca. 200 Aar gam-
melt, viste sig at være umulig for
Reparation. Sommeret var ormeadt
og til Dels raadent, og da Lær-
terne havde rodet det ned, der ikke
funde bruges, stod kun tilbage et
eneste Værelse, der var bygget til
for ca. 20 Aar siden, saa i Kirke-
ligheden har vi et nyt Hus. Jeg
vil prøve at beskrive det.

Det ligger højt, godt to Fod over
Gaden. Det er omgivet af store,
smukke Træer, der i høj Grad for-
smjuler Stedets Skønhed; det gør
Træer jo altid; men vi har de om-
talte to store Træer, hvis Mage jeg
i alt Fald ikke har set noget Steds.
I Stedet for den gamle, graa,
forfaldne Vermur, der navnlig gav
en Indtryk af Ruin og Vælde, er
der til Gaden bygget et Værelse af
huggede Kampesten; ovenpaa dem
er lagt Græstøt og ovenpaa Græs-
tøtten er plantet en Tornhef. Da
Huset ikke har nogen fast Mur,
er det nødvendigt at have høje
Bjerge til Gaden for at kunne være
uagenerte, da man jo i den varme
Tid tager Dørene helt bort, og Hu-
sene er aabne fra den ene Ende til
den anden.

Fra Gaden er der ca. 30 Fod
til Godevindgangen. En Cement-
gang er lagt, og paa begge Sider
er der plantet „altid grønne“ Træer.
Vi har rigelig med Træer; bag-
ved Bygningen er der en hel Plan-
tage af Cedre og forskellige andre
Slags.

Vi tager vore Stø af og kom-
mer først ind i en Slags Porstue,
der er et rummeligt Værelse 14 X
14; der sidder som Regel de, der
saadan dratter ind, Kvinder med
Smaa børn og Mænd, der ikke i
den Grad vil i Kirke, at de vil hen
og sidde paa Bænke, der er de
nær Døren, og kan desuden sidde
paa japanisk, hvad lærlig Kvinder
foretrækker. I denne Porstue er
der et Stab til Stø og Træstø og
Kroge til Hætte og Træstø; det trof
undertiden, at saadanne Ting blev
stjælnet i det forrige Hus; her er
dette umuligt.

Kirkerummet, ligger til højre for
dette Værelse. Vi har faaet det
indrettet til at ligne en virkelig
Kirke. Den er 12 X 33, begge End-
vægge er Glidestene, som vi tager
bort, naar det er varmt, og Vinden,
om der er nogen, kan have fri
Gennemgang.

Alterforhøjningen er 6 X 12,
naar altsaa over hele Bredden, der
er kun Glænder foran og intet
Skærfald. Alterbilledet, der hænger
over Glidestene, er Jesus i Geth-
semane Gave; det tilhører egentlig
Præsten, men han valgte at have
det i Kirken. Der er et lille Alter
og en Præstebestol og en Ræsepult,
Ræsepulten er ny. Paa Gulvet har
vi Tæppe.

Opdrindeligt bestod den Del af
Bygningen af tre Værelser i Flugt,
med Glidestene imellem. Disse Dø-
re er som Regel lave, Japanerne
er jo smaa, og Skillevæggene fra
Røstet bestaar som Regel i pøner
Gule af udskåret Træ eller, Krem-
meværk. Snekkeren, der fra Begyn-
delsen har gjort sig al mulig Umæ-
ge for at gøre Arbejdet saa godt
og smukt som muligt, har for Skil-
levæggen nærmest Alteret udskaa-

ret et Støtte, der forestiller en Sø
med Bjerger i Baggrunden og Fi-
segarn til Løse paa Strand-
bredden. Jomemura kalder det Ge-
noberet Sø. Det foier os kun Træ-
et, Arbejdet samt et udfkåret Støt
paa Forsiden af Huset, gjorde Snek-
keren frit. Han har nemlig vor
mutilge Kirke i Tankerne.

Gulvet bestaar som i alle japan-
ske Huse af Maatter, eller hvad man
helst skal kalde dem paa Dansk. De
er altid samme Størrelse 1 by 2
pds., en Tomme tykke og færdede
med Stø; man angiver et Huses
Størrelse ved Maaternes Antal.
Kirken har 22, og i hele Huset er
der ca. 10, foruden Værelserne oven-
paa. Selvfølgelig kan rumme ca.
75 Personer paa Bænke, men ta-
ger vi Skillevæggene bort, kan vi
huse 4-500 Mennesker, at sige,
naar de sidder paa Gulvet.

Et Præstens Værelse hører 4
Værelser under og to ovenpaa. De
tages selvfølgelig alle i Brug til
Søndagskole, men de bor anderle-
des hyggeligt og bekvemt end for,
hvor deres Dagligstue, Spisestue
o. v. — det Værelse, der gjorde
Tjeneste for alt muligt — sit Væ-
gennem et Hul i Taget.

Byggearbejdet tog meget længe
re Tid end fra først af beregnet.
Indvielsen var først beintemt til Pa-
risko, saa til Biele; det blev den 11.
Juni, den Dag, Marsmødet slut-
tede. Vi har lige saa travlt her,
som i hjemmet, naar en Kirke skal
indvielse; de unge Mænd hjælp tro-
lig til, undertiden til langt ud paa
Natten, med at faa Papis paa Dø-
rene, Tæppet højt og lagt paa Al-
terforhøjningen, der blev fernieret
og pudset og deforeret. Der skulde
aberteres. Grunden omkring, der
endnu saa i huldbrændig Virvar,
skulde ryddes, o. v. Præsten var saa
træt, saa han lovede sig selv at so-
ve Dag ud og Dag ind, naar Ind-
vielsen var forbi.

Verdag Aften som Past. Win-
ther fra Kumamoto, og Program-
met blev ordnet, og endelig oprandt
den store Dag.

Gudstjenesten begyndte kl. 10.
Andre Præster var der om Mor-
genen kun Past. Müller fra Zuluso-
ka. Han, Past. Jomemura og Past.
Nielsen læste Afstnit af Bibelen,
Past. Winther foretog Indvielsen,
der var en Overførelse af det evan-
geliske Ritual. Derefter holdt han
Indvielsestalen over Tæstten: „Og
Herrens Herlighed fyldte Huset.“

Den viste først, hvorledes Ordet
fyldte de ikke betegner en forvir-
ret Blanding af dette og hint; i
højeste Grad gælder dette om den
Folde, der kommer fra Gud, før
vi kan modtage den, maa alt det
blandede, det fremmede fjernes.
Saaledes ogsaa med dette Hus,
vil det være tilstrækkeligt i lang
Tid, saa i maa ikke blive fede af
det derhjemme og tænke, vi rutter
med Pengene; i vilde vist synes,
Huset var billigt, om i saa det,
til de \$1000, det antageligt vil
koste.

Det siger sig selv, at Huset blev
dyrere, end fra først beregnet, da
vi endnu drømte om at „reparere“.
Det er jo et nyt Hus, og med
mindre Missionen skulde begynde
at tage ualmindelig lange Skridt,
vil det være tilstrækkeligt i lang
Tid, saa i maa ikke blive fede af
det derhjemme og tænke, vi rutter
med Pengene; i vilde vist synes,
Huset var billigt, om i saa det,
til de \$1000, det antageligt vil
koste.

Spødt er da Herrens Herlighed?
Det er først hans uendelige Op-
højethed over for hvilken vi Men-
nesker, om vi skal modtage hans
Fylde, maa bøje os med den Ud-
mygghed, Herren kalder et knust
Hjerte; dernæst er det hans Hellig-
hed og Retfærdighed, over for hvil-
le vi som erfendende Synere maa
nogenlunde fatte Dybden af hans
Naade; men for os Mennesker be-
staar Herrens Herlighed først og
sidst i den Skærlighed, der som den
tabte Søns Fader gaar os i Møde,
mens vi endnu er langt borte, ly-
ser os og falder os sine Børn;
over for denne Skærlighed staaer det
til os at modtage i tro og Tillid,
at drifte dybt af dette Skærligheds
evige Væld, der igennem at vokse
som Børn af den almægtige, hel-
selige, alskellige Gud, til hans Ravns
Væge.

Han sluttede med Huset, at Hjer-
terne maatte laaledes beredes, at de
kunde modtage Herrens Herlighed;
thi fuldes Kirkegangernes Sind af
deres eget, af Verden, af Dævelen,
da viger Herrens Herlighed, og
Huset er ikke længere Kirke.

Efter Indvielsen proklamerede Past.
Jomemura: hans Tæst var: „O
Rigdoms Døb, baade paa Guds
Rigdom og Kundskab! Hvor uran-
delige ere hans Domme, og hans
Beje uporlige.“

Han talte om den første, trange
Tid for 10 Aar siden. Kristi Væ-
re var den Gang lide amlet i Kiru-

me. Det var vanskeligt at leje Hus;
det, de endelig fik, var daarlige,
og i en lille ubeferdet Gade. Der
var kun to Kristne. Det gik, men
ikke som de syntes, det skulde.
Winther og han holdt Raadslag-
ning, de besluttede at søge efter et
andet Sted, fandt det, Missionen
nu har haft som hjem siden. Det
syntes den Gang baade for stort
og for dyrt; Veligheden derimod
var god. De bevægede det, og snart
vokkede Tilhørerskaren, Søndags-
skolen fik Liv, saa de oplevede to
Gange at se det ved Begyndelsen
uudvendig store Hus altfor lille.
Den første Gang, byggede de et
lille Hus bagved, hvor Præsten fik
sit Studeroværelse; men Guds Vel-
signelse fulgte, og Huset blev for
lille igen, og nu havde han, fra
hvem al god og fuldkommen Gave
kommer, givet vore Venner der-
hjemme i Sinde at skænke os den-
ne store dejlige Plads. „Iste Hus-
et alene“, sagde han, „men Haven,
hvort Træ, hvort Blad, hvort Sten,
hvort Sandstorn er løstfaldt med
vore danske Brøders Væner og
Gaver og deres varme Skærlighed
for Herren, for os og for de af
vore Landsmænd, der gennem os
maa vindes for Guds Rige.“

Han sagde, der var to Ting, der
lærlig udmærkede den nye Bygning:
Den ligger højt, Pladsen er vid, og
et af de store Træer er et meget
stædt Træ; det giver ualmindelig
haardt, stærkt Lømmen. Selv
Pladene er saa stærke, at de van-
delig kan rives itu, hvorfor de fal-
des Størrelse. Vigeom alt er nyt
og smukt, ligesom Kirken ligger
højt og rummeligt, laaledes skulde
de Kristnes Hjerter i Jesus Kristus
være rene, nyskabte, lyse og vide for
hans Sag og i ham stærke som
Løvet paa det store, stærke Træ.

Efter Prædikenen var der Alter-
gang, der var ikke saa fremmede
men mest Kristne.

Om Aftenen var der igen Møde,
og mange flere Folk end om For-
middagen som, mest mængderige,
selvsjælgelig, men de hører dog Or-
det. To indfødte lutheriske Præster
talte. Mandag Aften havde vi igen
en stor Klok; Dr. Lidvord fra Saga
og hans indfødte Evangelist talte.

Men vi har haft ikke saa frem-
mede hver Søndag siden, — dette
er skrevet en Maaned senere —
og nogle af dem begynder vi at
kende, de kommer ofte. Og saa
Søndagskolen er vokset godt. Vi har
haft fra 135 op til 153; det er ca.
50 flere end i det gamle Hus, saa
vi er glade og fulde af Guds.

Det siger sig selv, at Huset blev
dyrere, end fra først beregnet, da
vi endnu drømte om at „reparere“.
Det er jo et nyt Hus, og med
mindre Missionen skulde begynde
at tage ualmindelig lange Skridt,
vil det være tilstrækkeligt i lang
Tid, saa i maa ikke blive fede af
det derhjemme og tænke, vi rutter
med Pengene; i vilde vist synes,
Huset var billigt, om i saa det,
til de \$1000, det antageligt vil
koste.

For unge Kristne Inatoni, er
netop i disse Dage rejst fra Kiru-
me og forlader Landet omkring den
16. August. Han er en god Dreng
— ja, han er bare 17 Aar — varm
i Troen og ivrig i Herrens Tjeneste;
han var Livet i Juglungefore-
ningen, og Søndagskolen kunde
daarlige undvare ham; ja, egentlig
talte han om alle hans livlige,
fremjædige Person. Han kommer jo
saa i en nær Fremtid til Blair, til
Skolen. Han er af god Familie,
og som saadan er han vant til at
se ned paa legemligt Arbejde, men
da han selv skal bane sig Vej i
Amerika, ved han nok, han bliver
nødt til at tage fat paa hvad som
helst.

Vi er overbevist om, at de,
han kommer i Berøring med, vil
vise ham al mulig Interesse og
Skærlighed, lærlig i Begyndelsen,
da han staaer saa fremmed, kan kun
taale daarlige Engelse og selvsjæl-
gig vil saa samme Anfald af Hjem-
sø, hvad han dog, som ægte Japa-
ner, aldrig vil lade nogen mærke.

Den Dag, han smilende og lyk-
kelig stod paa Stationen for at
rejse bort fra sine Forældre og
Søskende for ti Aar, sagde han til
os: „You are the only ones that
know what is in my heart.“ Han
mente, vi forstod, hvad det vil sige

at rejse saa langt bort til et saa
fremmed Land.

Past. Winther med Familie hand-
lede her paa Gennemrejse til Kar-
uzama. Vi staaer ogsaa i Færd med
at bryde op. Vi rejser i Aar til
Ungen, der er noget nærmere. Reg-
tiden er forbi, og Varmen er kom-
men; Folk gaar ontrent nøgne;
man kan i en saadan Varme godt
fristes til at beklage den Velan-
dighed, der tvinger en i Strøm-
per og Stø etc., naar selv den
mindste Trækl Jones for meget.

Ja, nu har jeg fiddet og rodet
om i min Skrinne for at finde en
ordentlig Slutning, men uden Held,
jeg er saa nødt til at slutte, som
bedst jeg kan.

Med Hilsen
Anna Nielsen.

Svar
til „Noget, jeg ikke forstaaer.“

Ved at læse „Danferen“ for 28.
Juli ser jeg, at der er en Udtale-
lse af Pastor Clemmensen ved Ung-
domsmødet i Lucc, Wis., fra 2.—
4. Juli, der er faldet Student Chr.
Sørensen for Brjstet.

Jeg kan jo nok se, at man med
lidt god Villie kan misforstaa Past.
Clemmensens Udtalelse; men jeg
synes ogsaa, at Chr. Sørensen bur-
de tænke paa, at der var adskillige
Præster fra Minnesota Kreds til
Stedet ved Mødet, og derfor Udtal-
lelserne havde været stridende mod
Guds Ord — ja, saa har jeg dog
saa megen Tillid til D'hr. Præster,
at de vilde have indsegaet Pastor
Clemmensens.

Jeg tror ikke, at en Referent skal
siddet og nedskrive hvert Ord, som
der bliver udtalt ved et saadant
stort Møde, saa vilde Referatet
visti blive for trættende og kedom-
meligt; men jeg tror, at en Referent
skal søge at faa fat i de rammende
Bemærkninger i Talen. Det er det,
jeg har foresøgt i Referatet fra Ung-
domsmødet.

Pastor Clemmensen talte i ved-
kommende Tilfælde om Svir, Kort-
pøl og Dans, og det fulgte som
forklaring til „Foragt for For-
ældre, der lever deres Liv i Ver-
den.“ Selvsjælgelig mente Pastor
Clemmensen ikke, at Børnenes na-
turlige Skærlighed til Forældrene
skulde forandres til Foragt, men
derimod, at Præster og Søndags-
skolelærere inddirekte i deres For-
førelse — for at være lande —
maatte komme til at lære Børnene
Foragt — aandelig talt og for-
staaet — for Forældre, der lever
deres Liv i Verden.

Chr. Sørensen ved jo nok,
at man paa en og samme
Tid kan være sin Fader og
Moder som Forældre og saa nder-
lig foragte deres Liv, naar det er
et verdenslevet Liv, naar deres Jy-
de aandelig talt bestaar af Svine-
masf.

Saadan var det, at jeg forstod
Pastor Clemmensens, og jeg er over-
bevist om, at det var den almin-
delige Forstaaelse.

For øvrigt er Redaktørens Note
til „Noget, jeg ikke forstaaer“ til-
strækkelig for Forstaaelsen, og den
Bildeforsle, som Indsenderen mener
at have fundet i Pastor Clemmen-
sens Udtalelse, vil forhøabelig nu
vise sig at være god Ortdokfi.

E. S. Rosenbergs.

Gør Kirken sin Pligt?

Derom skrev Pastor A. M. An-
dersen en Artikel i „Danferen“
Nr. 59. Jeg var glad ved at se
hans Syn paa Sagen angaaende
Syge- og Hjælpeforening, og det
skulde glæde mig, om denne Sag
kunde komme frem til Drøftelse i
„Danferen“'s Spalter. Efter min
Mening gør vort Kirkesamfund ikke
sin Pligt i Røds- og Sygdomstil-
fælde, som kan indtræffe i mange
ubemidlede Familier. Er en Mand
i lige Tilfælde ikke forsikret, maa
han jo i Regelen overgive sin Sag
til Menighedsen eller andre Men-
neskers Varmhjertighed. Varmhjertig-
hed er en Naade og Betsignelse fra
Herren, naar den har sin Rod i
Hjertet, og den er vel værd at sige
inberlig Tak for; men de fleste ved
nok, at naar det kommer til Stykket,
at der skal hjælpes, saa er det,
hvad man paa Dansk kalder „Al-
brøds-Varmhjertighed“, og den er
der nu ikke mange, der kan være
glade for. Jeg har hørt indbende

imod Syge- og Bidsforsikring, at
derjom man fik saadant indført som
Led i vor kirke- og Samfundsar-
bejde, vilde det dræbe eller tilhede-
sætte al Varmhjertighed. Det tror
jeg nu ikke, der er nogen Fare for.
Der vil altid blive Brug og Plads
for den Varmhjertighed, som Gud
har nedlagt i de forskellige Hjerter.
Paa den anden Side vilde al den
snæverhertede Varmhjertighed kom-
me til at forbinde, fordi der vilde
ikke blive mindste Brug for den. Vi
har jo mange Eksempler paa, at
naar der skal hjælpes, saa giver
man sin Skærv, fordi man kan ikke
være andet bekendt. Men saadan
skulde det jo ikke være. Paa den
Maade vilde det ikke som Guds
Ord siger: „Været hoerandres Vær-
der“. Naar man derom er for-
sikret, tager man imod Hjælpen,
fordi man er berettiget til den, for-
di man igennem sit indbetalte Kon-
tingent har været med til at hjælp-
pe andre. Jeg tror ikke, der kan
være noget ufrivilligt i en saadan
genfjædig Hjælp imellem Menne-
sker. Saa længe der ikke bliver
gjort noget fra Samfundets Side,
er Folk henvisst til Foreningsvæ-
ret, og dertil kan vel intet være
at sige. Foreningerne har gjort og
gør et stort Arbejde i saa Henseen-
de. Naar jeg tænker paa Forsikring
imod Sygdom og Dødsstikfælde, saa
tænker jeg mest paa Folk, som har
deres Værfærlighe i Byerne. Her
er den en absolut Nødvendighed for
en Mand, som vil beskytte sin Fa-
milie mod Ned, naar Sygdom og
Død indtræffer. Folk ude paa Lan-
det, som har Farm og alt, hvad der-
til hører, har jo noget i Baghaand
i omtalte Tilfælde. Men vilde det
ikke være godt, Brødre og Søstre
i Berren, om i tog Haand i Hænde
med for alle vore Landsmænd
rundt i de store og smaa Byer?
Kirken og Samfundet arbejder man-
ge Steder under vanskelige For-
hold. Foreningerne kan tilbyde de-
res Medlemmer Hjælp og Støtte
under Sygdom og Dødsfald for en
ubetydelig Betaling; Menighedsen
har intet at tilbyde uden Memlem-
mernes Varmhjertighed (om den
findes). Bort Kirkesamfund vilde
efter min Mening kunne udrette
et stort og godt Arbejde i Byerne,
om der funde faas i Stand en Sy-
ge- og Hjælpeforening, som havde
hele Samfundet til Støtte. Folk
var derved sparet for at gaa i For-
eningerne, hvor de jo alligevel ikke
føler sig hjemme. Jeg vilde være
glad ved at høre andre udtale sig
om Sagen gennem „Danferen“.

Chr. Peter sen.
Los Angeles, Cal.

Luther Højskole og College.

Det er nu Tiden for vor studer-
lystne Ungdom at tænke over og be-
stemme, hvilken Skole de til Efter-
aaret vil frekventere.

Denne Gang vil vi med et Par
Ord henlede Opmærksomheden paa
vort Samfunds Skole i Racine,
„Luther College“.

Denne Skoles Forstander, Prof.
John A. Varlen, har sendt os Sko-
lens Katalog for kommende Aar, og
i den Anledning skriver han:

„Samfundet haaber, at Skolen
skal gaa fremad, og jeg vil i al
Beskedenhed sige, at Luther College
nu kan maale sig med andre Skoler
af samme Rang.“

Enhver Lærer paa Luther Col-
lege har faaet lærlig Uddannelse
for sit Arbejde og er erfaren deri.

Derfor tør jeg stole paa Resul-
taterne og paatager mig at garan-
tere ethvert Kursum, vi tilbyder.

Derfor nogen Elev ikke er til-
freds med, hvad vi gør for ham,
kan han ved Enden af hvilken som
helst Maaned faa tilbage, hvad han
har udbetalt for Undervisning.

Vort Folk bør vide, at Luther
College staaer for det bedste i Livet
og er en grundig Skole for den,
der vil noget.“

Disse Ord giver Indtryk af, at
Skolens Forstander gør sit for, at
Skolen kan blive dygtig og blive
en Succes.

Saa ogsaa ogsaa os som Sam-
fund, lærlig da Menighedsen der-
inde omkring, fikste hans og hans
Medhjælperes Betræffelser ved at
skaffe Skolen Elever.

Denne Skole er ingenlunde over-
flødig; vor Ungdom behøver alle de
Skoler, Samfundet ejer, og som
virker inden for dets Grænser.